

[Wilhelm]

ret milliardbeløb, formentlig over 50 mia kr., til DUC. Og dette er efter alt at dømme kun en lille begyndelse.

Der er som nævnt kun boret meget lidt i den danske sokkel. 6 fund er der gjort, men ved seismiske målinger er der fundet 12 andre såkaldt lovende strukturer, som DUC endnu ikke har ofret én eneste boring på, til trods for at de ligger nær de meget rige norske og britiske fund. Og disse seismiske målinger er endda ikke udtømmende for den danske sokkel.

Ja men, er der så nogle der siger, ud over afgiften til staten bliver der jo tale om selskabsbeskatning af overskuddet, og hvis der betales aktieudbytte, bliver dette indkomstbeskattet hos aktionærerne. Sådanne indvendinger har også været fremme i den offentlige debat, men hvordan forholder det sig egentlig? Handelsministeren har trods spørgsmål herom ikke povet at sige noget om det samlede provenu til staten, og det forstår jeg meget godt, for som det fremgik af samrådet med energipolitisk udvalg så sent som i går, foranlediget af VS' spørgsmål om bevillingshavernes identitet, forretningsmæssige organisation og eventuelle forbindelse med private fonds, er der ingen, end ikke regeringen, der ved eller kan få at vide, hvem der egentlig ejer de tre selskaber, som formelt har bevillingen, og der er ingen, end ikke regeringen, der kan få at vide, hvordan de har delt bevillingen mellem sig; og der er ingen, end ikke regeringen, der kan få at vide, i hvilket omfang disse selskaber er fondsejede. Dog kom det frem, at selskaberne med A. P. Møllers egne ord »i betydelig grad« er fondsejede. Det betyder, som vi tidligere har dokumenteret, at udbyttet ikke beskattes, og at selskabsskatten kan omgås. Med andre ord, det eneste, der er sikkerhed for, er den afgift på 8½ pct., der som bekendt er verdens dårligste.

Jeg går ud fra, at ministeren i besvarelsen af forespørgslen vil uddybe disse forhold, men også komme ind på de øvrige områder: den manglende garanti for, at olien fra de danske fund bliver ilandført i Danmark, de modstridende interesser med hensyn til udvindingshastighed og ressourcebeskyttelse, som f. eks. har været aktuelle i forbindelse med Ruth-feltet, muligheden for en gentagelse af 1975-situationen, hvor A. P. Møller og DUC nægtede, at der var fund, som var for-

retningsmæssigt brugbare, de modstridende interesser med hensyn til gasafbrændingen, olieselskabernes klare interesse i ikke at svække deres danske marked ved ilandføringen af gas, risikoen for, at DUC-selskaberne investerer fortjenesten på de danske energiressourcer i udlandet, konflikten mellem miljøhensyn og DUCs rent kommercielle interesser – for nu blot at nævne nogle af de vigtigste spørgsmål.

Men med ganske særlig interesse vil jeg lytte efter, om ministeren kan angive nogen som helst ulemper ved en ekspropriation. Økonomi, valutahensyn, forsyningssikkerhed, alt synes at tale for en generobring af vores rettigheder, som i sin tid blev foræret væk, uden at befolkningen blev spurgt, en foræring, som i 1976 blev forlænget under falske forudsætninger. Vi har aldrig hørt regeringens begrundelse for ikke at ville ekspropriere. Nu har regeringen lejlighed til at forklare sig, hvis den da ellers har det samme standpunkt stadig væk.

Handelsministeren (Ivar Nørgaard):

Efter undergrundslovens § 1 tilhører råstoffer i undergrunden, som ikke før den 23. februar 1932 har været undergivet privatøkonomisk udnyttelse her i landet, den danske stat. I medfør af undergrundsloven er der i 1962 givet eneretsbevilling til de tre A. P. Møller-selskaber Dansk Boreselskab A/S, A/S Dampskibsselskabet Svendborg og Dampskibsselskabet af 1912 til efterforskning og indvinding af olie og gas. I 1963 blev eneretten udvidet til også at omfatte den danske kontinental sokkel. Bevillingen blev givet, efter at sagen havde været forelagt det i undergrundslovens § 2 omhandlede udvalg, og en væsentlig baggrund for at give bevillingen til A. P. Møller var, at denne havde understreget, at han gik ind i sagen af nationale grunde. Ved de udenlandske olieselskabers indtræden i Dansk Undergrunds Consortium måtte olieselskaberne acceptere en prioritet for danske interesser, og de påtog sig at udfolde alle anstrengelser for at udøve virksomheden efter bevillingen til fordel for Danmark.

I den aftale, som min forgænger i 1976 indgik med A. P. Møller i forbindelse med en tvist omkring rettighederne til efterforskning og indvinding af naturgas, påtog bevil-